

Z OBSAHU	Žít pod milostí. Promluva Svatého otce Františka	04
	Mučedníci komunismu. Blahoslavený Metoděj Dominik Trčka CSsR	06
	Konvertujte, odejděte, nebo zemřete. Ultimátum pro syrské křesťany	08
	Bůh není sprej, ale trojí Někdo. V jakého Boha vlastně věříme?	11

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého biskupa a mučedníka Ignáce Antiochijského Magnesijským († po roce 107)

Když jsem tedy v těch jmenovaných osobách viděl celou obec ve víře a zamiloval si ji, napomínám vás, abyste se snažili všechno dělat v Boží svornosti, pod vedením biskupa na místě Božím a kněží na místě sboru apoštolů, a mně velmi milým jáhnům ať je svěřena služba Ježíše Krista, který od věků byl u Otce a na konci se zjeví. Mějte tedy všichni smýšlení stejné s Božím a ctěte se navzájem. Nikdo ať neposuzuje svého bližního podle těla, ale vždycky se navzájem milujte v Ježíši Kristu. Ať není mezi vámi nic, co by vás mohlo rozdělovat, ale buďte zajedno s biskupem a s těmi, kdo předsedají, aby to bylo vzorem a trvalým poučením.

Jako tedy Pán neudělal nic bez Otce, s nímž je jedno, ani sám ani skrze apoštoly, tak ani vy nic nedělejte bez biskupa a kněží. Nepovažujte se za moudré, co můžete vykonat na vlastní pěst, ale ve společném shromáždění ať se projevuje jedna modlitba, jedna prosba, jedna mysl, jedna naděje v lásce, v dokonalé radosti, což je v Ježíši Kristu, nad něhož nic není. Všichni se scházejte jako do jednoho Božího chrámu, jako k jednomu oltáři, k jednomu Ježíši Kristu, který od jednoho Otce vyšel, u jednoho byl a k němu se navrátil. [...]

Když tedy ti, kteří žili ve starých zvyklostech, přešli k nové naději a nedrží už sobotu, ale žijí podle dne Páně, ve kterém také vzešel náš život skrze něho a jeho smrt. Někteří popírají toto tajemství, skrze něž se nám dostalo víry, a kvůli němuž všechno snášíme, abychom byli shledáni učedníky Ježíše Krista, našeho jediného učitele. Jak bychom my mohli žít bez něho, jehož jako učitele očekávali i proroci, jeho učedníci v duchu? Proto také přišel ten, kterého spravedlivě očekávali, a vzkřísil je z mrtvých.

Sarkofág Dobrého pastýře, detail, Řím (390). Foto: <http://www.jesuswalk.com>

„Přehazovačky“

Každoročně je tomu u nás tak: většinou k 1. červenci jsou v každé diecézi přeloženi četní kněží z farnosti do farnosti. Zkratka dochází ke slavným „přehazovačkám“. Emeritní eichstädtský biskup Mixa v souvislosti s obtížemi, které přeložení mnoha kněží způsobuje, soucitně uvedl: „Znám kněžské slzy.“ Situaci již beztak náročnou však doveďou nově ustanoveným kněžím ještě patřičně „osolit“ věřící ve farnostech, kam byli tito kněží přeloženi. Zatímco každý slušnější novinář dodržuje stodenní hájení nové vlády, aby ukázala, jak si ve svých počátcích vede, věřící bývají daleko nemilosrdnější. Dokonce ještě nový kněz nenastoupí a už spřádají, čím bude narušovat to, na co si zvykli, co „tady přece vždycky tak bylo“. Tato ideologie, vzata do důsledku, by znamenala, že by se ve většině našich kostelů ještě dodnes sloužila mše svatá pouze

podle tridentského ritu. Někdy se věřící aktivizují a pořádají všemožné protestní akce a sepisují petice proti odvolání jejich dosavadního kněze. Jak se asi v této zvykané atmosféře cítí jeho nástupce? I on bývá obmyšlen třeba i anonymními peticemi na biskupství, tentokrát proti němu, že prý něco překotně „zavádí“. Ano, jsou někteří z kněží, kteří začínají poněkud zhurta, avšak většinou je tomu tak, že věřící spouští preventivní obranné mechanismy, když se ještě nic neděje. Po určité době si ale titíž věřící na nového kněze zvyknou, začnou oceňovat jeho přednosti, ale to už je pozdě. Kdy potřeboval ten „nový“ shovívavost a porozumění? Právě na začátku svého působení, kdy bylo pro něj všechno nejobtížnější. A když má týž kněz z farnosti zase odcházet a být nahrazen dalším, znovu nastává ten samý „cirkus“.

Dokončení na str. 2

Foto: <http://spuc-director.blogspot.cz>

Vyšla encyklika papeže Františka *Lumen fidei*

V pátek 5. července byla publikována encyklika papeže Františka nazvaná *Lumen fidei* – Světlo víry. Svatý otec zmiňuje, že v této encyklice navazuje na to, co v encyklikách o lásce a naději napsal jeho předchůdce Benedikt XVI.

V encyklice se pojednává také o důležitém vztahu pravdy a víry a o dialogu víry a rozumu: „Poukázat znovu na souvislost víry a pravdy je dnes více než kdy jindy nezbytné právě kvůli krizi pravdy, v níž žijeme. V soudobé kultuře je častá tendence přijímat pouze pravdu, která se týká technologie. Právě je to, co člověk dokáže vytvořit a změřit vědecky; je to pravé, protože to funguje, a činí tak život pohodlnějším a snadnějším. Toto se dnes jeví jako jediná jistá pravda, jediná, kterou lze sdílet s ostatními, jediná, o které se může diskutovat a společně o ni usilovat. Na druhé straně by měly být pravdy jednotlivce, které spočívají v autentičnosti bytí toho, co každý cítí ve svém nitru. Platí jen pro jednotlivce a nemohou být nabízeny druhým spolu s nárokem, že slouží obecnému dobru. Velká pravda, která vysvětluje celek osobního i společenského života, je nahlížena s podezřením. Nebyla snad právě tato pravda – klade se otázka – požadována velkými totalitárními režimy minulého století, pravda, která vnucovala vlastní globální koncepci, aby potřela konkrétní dějiny jednotlivce? Zůstává proto jenom relativismus, který se už nezajímá o otázku po pravdě všeho, což je v podstatě také otázka po Bohu. Je logické, že tato perspektiva odstraňuje spojení mezi náboženstvím a pravdou, protože tato spojitost je prý kořenem fanatismu, který chce utiskovat toho, kdo nesdílí jeho přesvědčení. V tomto kontextu můžeme mluvit o velkém zapomnění v našem soudobém světě. Otázka po pravdě je totiž otázkou paměti, hluboké paměti, protože se obrací k něčemu, co nás předchází a může nás tak sjednotit v širší míře než je naše nepatrné a limitované „já“. Je to otázka po počátku všeho, v jehož světle lze spatřovat cíl a tím také smysl společné cesty.“ (čl. 25)

Celý text encykliky v češtině je k dispozici na <http://www.radiovaticana.cz>.

Ra Vat

Arabské jaro přineslo omezení náboženství

Povstání „arabského jara“ přinesla důsledky v podobě prudkého nárůstu omezení náboženství na celém světě, oznámilo Pew Forum.

Přísnější nařízení vlády ohledně náboženských záležitostí a obecné nepřátelství vůči náboženství vzrostly především v islámských zemích, které zakusily protesty „arabského jara“.

Studie Pew Research Center zjistila, že se zvyšuje počet zemí, v nichž je náboženství omezováno, a vzrostl také procentní podíl lidí žijících v těchto zemích. To vyplývá ze skutečnosti, že mnoho zemí, v nichž narůstá nepřátelství vůči víře, patří k nejvíce zalidněným státům světa. Jedná se například o Čínu, Pákistán, Nigérii a Egypt.

CC

Dokončení ze str. 1

V době před rokem 1989 byl převládající obraz faráře – opraváře kostelů. Dnes je to především farář – pořadatel akcí. V obou případech jsou homilie, liturgie, umění zpovídat a duchovně vést, čili to stěžejní, co dělá kněze knězem, jaksi samozřejmostí, to je „jasňáčka“. Ale horší je, že „on se zavřel na faře a naše děti už tam nemůžou hrát pinčes“. Maně se vtírají otázky: O co vlastně v pastoraci skutečně jde? Co je opravdu tak důležité, že je na tom zapotřebí bezpodmínečně lpět? A kde je Kristus, „tichý a pokorný srdcem“?

P. Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., J.C.D., soudce metropolitního církevního soudu v Praze, rektor kostela sv. Gabriela v Praze 5

Potratové přípravky zaregistrovány v ČR

Státní ústav pro kontrolu léčiv zaregistroval potratové přípravky s účinnými látkami mifepriston a misoprostol. Učinil tak navzdory četným protestům laické i odborné veřejnosti. Petici proti registraci potratové tablety podepsalo přes sedmdesát tisíc lidí. Přípravky způsobují potrat dítěte do 49., resp. do 63. dne těhotenství.

Podle Ministerstva zdravotnictví budou přípravky podávány pouze gynekologem v lůžkovém zdravotnickém zařízení. Ministerstvo rovněž upřesňuje, že nedojde k rozšíření podmínek pro provedení umělých potratů nad rámec současného zákona.

Server idnes.cz informuje, že registrace ukončí pokoutné prodejní praktiky. Policie však již dnes odmítá toto porušování zákona řešit s tím, že provozovatel serveru nabízející tablety se nenachází na území ČR. Registrace na tomto nic nezmění.

O bezpečnosti potratové tablety uvádí např. M. Green, že úmrtnost žen po užití potratového přípravku je 10x větší než u chirurgického potratu (Green, M., *Fatal infection associated with mifepristone-induced abortion*, New England Journal of Medicine).

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedine díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Souborná zpráva o křesťanech v Sýrii

Detailní zprávu o 78 stranách, týkající se syrských křesťanských komunit a katastrofálního dopadu, jež na ně má syrská válka, vydala organizace *Open Doors International* (pomocná agentura pro pronásledované křesťany, založená evangelikálními misionáři). Zpráva má název „Zranitelnost syrských křesťanů“ a sepsal ji geopolitický analytik Nicholas Heras.

Na rozdíl od jiných menšinových skupin, jako jsou Alavité a Kurdové, je pozice křesťanů složitější, říká zpráva. Křesťanství intelektuálové jako Michel Kilo, Faiz Sara a George Sabra (současný prezident kartelové opozice nazvané „Syrská národní opozice“) se od začátku pohybovali ve sféře disentu. Mnozí křesťané se podíleli na demonstracích proti režimu, požadovali větší svobodu a demokracii, ale pak se konflikt rozšířil po celé zemi. Zpráva mluví o křesťanech v milici Svobodné syrské armády, jež je ozbrojeným křídlem opozice.

Na druhé straně je mnoho křesťanů členy „Lidových sebeobránných výborů“, jež vznikly na obranu vesnic a osad před útoky opozičních milic. Na začátku konfliktu se cílené útoky na křesťany neregistrovaly: jak se ale občanská válka postupně měnila v sektářský konflikt, vzrůstal počet vražd, únosů, znásilnění a násilí proti křesťanům, jež provádějí salafisté a džihádisté, takže mezi pokřtěnými Sýřany se šíří panika.

Zpráva cituje řadu zdrojů o násilí na křesťanech a detailně popisuje objektivní faktory, jež zvyšují zranitelnost jejich skupin: jde zejména o to, že jsou soustředěni ve strategických oblastech vojenské konfrontace (oblast Damašku, Homsu a Aleppa, hranice s Libanem a Tureckem). Nacházejí v centrech bojů a trpí násilím z obou stran. Jsou snadným terčem kriminálních skupin, jež těží z chaosu. Čelí nepřátelství a útokům i v uprchlických táborech, islamistické gangy se na ně zvláště zaměřují. Proporcčně je mezi křesťanskými obyvateli více uprchlíků a bezdomovců než v jiných etnických a náboženských skupinách.

Fides

Katolíci by měli aktivně hájit život!

„Je důležité, aby se dobří katolíci vložili do politiky a ovlivňovali směr změn, k nimž v současné době dochází v některých zemích a které jsou nepřátelské životu a rodině,“ zdůraznil kardinál Raymond Burke, prefekt Apoštolské signatury, v rozhovoru s *Catholic News Agency*. Katolíci mají ve svých zemích aktivně hájit pro-life pozice, neboť v zákonodárných orgánech působí mnoho vlivných sil nepřátelských životu. Měli by se zapojovat do různých skupin a ovlivňovat tak zákonodárce, aby respektovali důstojnost lidského života, vysvětlil kardinál.

„Pokud lidé nebudou pevně stát za svými názory, nebudou-li jim vedoucí představitelé Církve poskytovat přesvědčivé učení a bude-li scházet silná podpora ze strany dobrých laických věřících, která by motivovala pro-life hnutí, pak Církev neobstojí,“ řekl kardinál. Hovořil také o rostoucím tlaku Evropy například na Polsko a Irsko, aby tyto země povolily potraty a „manželství“ osob stejného pohlaví. „Nevěřím však, že by se lidé v Polsku a Irsku, když pochopí, o co jde, nepostavili na obranu lidského života.“

„Základem je dobrá informovanost občanů o tom, co se děje a o tom, co je v rozporu se základními morálními pravdami. Dále je zapotřebí občany podporovat, aby dokázali odolat,“ řekl Burke. Působí zde totiž „mnoho mocných sil, které z nejrůznějších důvodů nejsou otevřené životu, včetně zástupců kultury smrti, kteří z potratů učinili průmysl.“ Tyto síly chtějí vyhladit ty, kdo jsou slabí a křehcí, neboť prý již nejsou pro společnost „užiteční“. Kardinál to nazval „veskrze totalitním pohledem na lidský život“. Pokud však zmizí úcta k lidskému životu, pak se celá společnost „zredukuje na násilí a smrt, a taková společnost sama sebe zničí“.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Nadešel krásný letní odpočinkový čas. Jsou prázdniny, dovolené, návštěvy příbuzných, cesty k moři, do hor anebo k českým rybníkům... Chvála Pánu. I to je potřebná součást našeho života, aby člověk pookřál, zakusil pokoj, krásu přírody, blízkost těch, které má rád. Pán nás chce těmito prožitky osvěžit a my zas můžeme i léto prožívat k větší slávě Boží.

Je zde ale i určité pokušení chápat dovolenou jako dovolenou od Boha. Tím míním ochabnutí v duchovním životě, odpočinutí si též od modlitby. Tento postoj nastupuje zvláště tehdy, pokud vnímáme modlitbu, četbu Bible, Mši svatou více jako úkol a důležitou povinnost než jako vzácný jedinečný dar. Více jako naše zbožné konání než jako Boží přícházení.

Příběh návštěvy Pána Ježíše u Lazarových sester Marty a Marie (Lk 10,38–42) nám může být jistým vodítkem, abychom pokušení přestat se modlit nepodlehli. Marta se starala, aby Pánu Ježíši nic nescházelo, byla aktivní hostitelkou. Do naší starostlivosti často zahrnujeme i to, abychom splnili své modlitební závazky a dali Pánu vše, co jsme zvyklí mu dávat. To nás může vyčerpávat a činit nespokojenými stejně jako Martu. O dovolené to pak snadno vypustíme.

Marie nám ukazuje jiný přístup. Postoj otevřenosti, radosti a očekávání. *Posadila se Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč.* To nevyžaduje žádnou námahu. Pán přichází ke mně. Pán je se mnou u moře, u příbuzných, v lese. Pán ke mně mluví z Písma svatého, při breviáři či růženci. Já jen sedím u jeho nohou, raduji se z jeho blízkosti, přijímám jeho milost, pokoj a lásku.

Taková modlitba není naším dílem, ale dílem Ducha Svatého v nás. Proto neunavuje, nýbrž občerstvuje. Pak se jí ani o dovolené nemusím vyhýbat, ale naopak se na ni těšit, jako na *nejlepší úděl, který mi nikdo nevezme.*

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

CÍRKEV JAKO SVÁTOST (LG I)

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

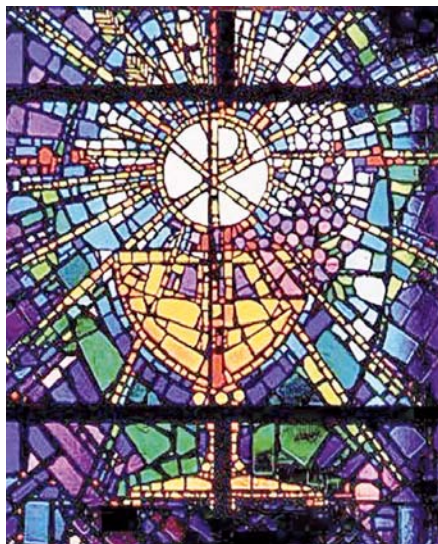

Foto: <http://uttylercatholic.org>

Představa o svátostech jakožto prostředcích milosti, jež přijímám jako nadpřirozené léky, abych takříkajíc zajistil jenom své osobní věčné zdraví, je nepochopitelným svátostí [...] Koncilu nešlo o Církve zhlížející se v zrcadle, zahleděnou do sebe, nýbrž o odhalení Církve jako svátosti, jako znamení a nástroje jednoty a tím o zodpovězení otázky, jíž se v našem století nikdo nemůže vyhnout [...]

Označení Církve jako svátosti jde proti individualistickému chápání svátostí jako prostředků milosti; učí chápat svátosti jako životní naplnění Církve a zároveň tím prohlubuje učení o milosti: milost je vždy cestou ke sjednocení; svátost jako bohoslužebné dění je vždy úkon

společenství; svátost je takříkajíc křesťanský způsob slavnosti, oprávnění k radosti, jež pochází ze společenství a v něm uchovávaném zplnomocnění.

[...] Označení Církve jako svátosti tak prohlubuje a objasňuje představu o Církvi a odpovídá na hledání jednoty lidstva v této naší době: Církve není vnější organizací víry, ale ve své podstatě je bohoslužebným společenstvím; je nejvíce Církvi tam, kde slaví liturgii a zpřítomňuje výkupnou lásku Ježíše Krista, která z lásky vykupuje lidi z jejich osamění a přivádí je k sobě navzájem tím, že je vede k Bohu.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolářek SJ

ŽÍT POD MILOSTÍ

Promluva Svatého otce Františka na sympoziu římské diecéze

Milost zmrtvýchvstání Krista přetváří naše srdce a žene nás vpřed, abychom se o ni dělili se všemi zadarmo, tak jak ji sami přijímáme.

„Nejste už pod Zákonem, ale pod milostí“ (Řím 6,14). Naším životem je kráčet pod milostí, protože Pán nás má rád, zachránil nás a odpustil nám. To je milost, Boží milost. My jsme na cestě pod milostí Boží, která k nám přišla v Ježíši Kristu, jenž nás spasil. To však před námi otevírá obrovský horizont, který je naší radostí. Co však znamená „žít pod milostí“? Je to naše radost, naše svoboda. Jsme svobodní. Proč? Protože žijeme pod milostí. Nejsme už otroci Zákona, jsme svobodní, protože Ježíš Kristus nás osvobodil, daroval nám svobodu, úplnou svobodu Božích dětí, takže žijeme pod milostí. To je poklad!

Ježíš Kristus nám dává milost. Je jediný, kdo nám uděluje milost. Je to dar a nabízí nám je. Přijměme ji! Jaká krása! Ježíšova láska je taková. Obdarovává

nás láskou zadarmo. Zadarmo! A my ji máme rozdávat bratrům a sestrám zadarmo. Zadarmo ji přijmeš a zadarmo ji dávaš. To je milost Ježíše Krista.

Uprostřed tolika bolestí a tolika problémů dnešního světa žijí mnozí lidé bez naděje. Jsou ponořeni do hlubokého smutku, z něhož se snaží vyjít v domněnání, že našli štěstí v alkoholu, drogách, hazardních hrách, moci peněz, bezuzdné sexualitě... Nakonec však pocítují ještě větší zklamání a někdy svoji životní zlost vybíjejí v násilí a v činech nedůstojných člověka. Kolik jen existuje smutných lidí, smutných lidí bez naděje! Pomyslete na početnou mládež, která po mnohých zkušenostech nenachází smysl života a hledá řešení v sebevraždě. Víte kolik sebevražd dnes ve světě páchají mladí lidé?

Je to vysoké číslo. Proč? Nemají naději. Zkusili spoustu věcí a společnost, která je krutá – krutá! –, nemůže dát žádnou naději. A naděje je jako milost. Nelze ji koupit, je Božím darem.

Jak nabízet naději

A my máme nabízet křesťanskou naději svým svědectvím, svojí svobodou, svojí radostí. Dar, který dostáváme od Boha, přináší naději. Můžeme my, kteří se radujeme, protože vidíme, že nejsme sirotci a máme Otce, můžeme zůstat lhostejní vůči světu, jenž nás bezděky, možná nevědomky žádá o naději, která mu pomůže hledět do budoucna s větší důvěrou a klidem? Nemůžeme být lhostejní. Ale jak na to? Jak můžeme jít a nabízet naději? Svým svědectvím a svým úsměvem říkat:

„Věřím, že mám Otce.“ Zvěst evangelia znamená říci svými slovy a svým svědectvím: „Mám Otce. Nejsme sirotci. Máme Otce.“ A sdílet toto synovství s Otcem i s druhými. Evangelium je jako sémě: rozséváš je svým slovem a svědectvím, ale nevedeš potom statistiku, jak se to povedlo. To dělá Bůh. On dává tomuto semeni růst. Musíme však rozsévat s jistotou, že vodu a růst dává Pán. My nesklízíme, máme však radost ze setby svého svědectví. Samotné slovo totiž nestačí. Slovo bez svědectví je jako vzduch. Slova nestačí. Jak říká Pavel, je třeba opravdového svědectví.

Nejprve jít za chudými

Zvěst evangelia je určena chudým, těm, kterým často chybí to, co je nezbytné k důstojnému životu. Jim je nejprve zvěstováno radostné poselství, že si je Bůh zamiloval a přichází je navštívit ve skutečných činorodé lásky, kterou jim Kristovi učedníci prokazují v jeho jménu. Nejprve tedy jít za chudými, to je priorita. Máme však také jít na hranice rozumu, kultury, do výšin dialogu, který působí pokoj, dialogu intelektuálního a rozumného. Evangelium je pro všechny! Jít k chudým neznamená, že máme zchudnout nebo se stát nějakými duchovními bezdomovci. Nikoli. Znamená to, že máme přistoupit k Ježíšovu tělu, které trpí, a to i v těch, kteří jej nepoznali při svém studiu svojí inteligencí a ve své kultuře... Tam musíme jít! Proto se mi líbí výraz „jít na periferie“, existenciální periferie. Všude, všude, kde je skutečná fyzická chudoba, i ta intelektuální, která je také skutečná. Všechny periferie, všechny křižovatky máme vyhledávat. A rozsévat tam evangelium slovem a svědectvím.

Odvážně jít kupředu

A to znamená, že musíme mít odvahu. Pavel VI. říkával, že nechápe malomyslné křesťany. Ony smutné, úzkostné křesťany, u nichž se neví, zda věří v Krista nebo v bohyni Bédování. Ustavičně si stěžují a nařikají... kam spěje ten svět, pohledte na ty kalamity... Ale svět není horší než před pěti stoletími! Svět je světem, vždycky byl světem. Křesťan však musí být odvážný a před problémy a sociální i náboženskou krizí musí mít odvahu jít vpřed, odvážně jít kupředu. A když nelze

dělat nic, je třeba to trpělivě snášet. Odvaha a trpělivost jsou dvě ctnosti svatého Pavla. Odvaha jít vpřed, jednat a svědčit. Snášet, nést břemena, která zatím nelze sejmout. Jít však trpělivě vpřed, jít vpřed s trpělivostí, kterou nám uděluje milost. Co však musíme dělat odvážně a trpělivě? Vycházet ze sebe, vycházet ze sebe samých. Vycházet z našich komunit a jít tam, kde muži a ženy žijí, pracují a trpí; zvěstovat jim Otcovo milosrdenství, které se dalo poznat lidem v Ježíši Kristu Nazaretském. Zvěstovat tuto milost, která nám byla Ježíšem darována.

Vyjít ven

Na Zelený čtvrtek jsem žádal kněze, aby byli pastýři, kteří jsou cítit ovcemi. Vám, drazí bratři a sestry, říkám: neste Slovo života do všech našich čtvrtí, na pracoviště a kamkoli, kde jsou lidé a pěstují

**Nemějme strach
z milosti, nemějme strach
vyjít ze sebe, ze svých
společensví, hledat oněch
devětadevadesát oveček,
které nejsou doma.**

„Pas moje ovce“, St Mary de Castro, Leicester
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC 2.0)

vztahy. Musíte jít ven. Nechápu křesťanská společenství, která jsou uzavřena ve farnosti... Ale ještě jedno vám chci říci. V evangeliu je krásná pasáž, která mluví o pastýři, který si všimne, že mu chybí jedna ovce, nechá těch devadesát devět a jde hledat tu jedinou. My však, bratři a sestry, máme tu jednu a chybí nám jich devadesát devět! Musíme jít za nimi! V této kultuře, řekněme si po pravdě, v této kultuře je pouze jediná ovce, jsme menšinou, a nepocítujeme zápal, apoštolskou horlivost vydat se, jít a najít těch devětadevadesát?

Ano, toto je obrovská zodpovědnost a musíme prosit Pána o milost velkorysosti, odvahy a trpělivosti, abychom vyšli zvěstovat evangelium. Je to obtížné. Snadnější je zůstat doma s tou jednou ovečkou, že? To je snadnější, česat tuto ovečku a vískat... ale Pán chce z nás kněží a křesťanů mít pastýře, nikoli kadeřníky ovcí, ale pastýře. Když je však společenství uzavřené a tvoří je stále stejní lidé, kteří spolu mluví, pak toto společenství není životné, je společenstvím sterilním a neplodným. Plodnost evangelia plyne z milosti Ježíše Krista, avšak skrze nás, naše kázání, naši odvahu a naši trpělivost.

Duchovní boj

Musíme si říci po pravdě: šíření evangelia, roznášení milosti zadarmo není snadné. Protože tu nejsme jenom my s Ježíšem Kristem. Je tu také protivník, nepřítel, který chce lidi oddělit od Boha, a proto zasévá do srdcí zklamání, když nevidíme hned odezvu svého apoštolského snažení. Dábel denně zasévá do našich srdcí sémě pesimismu, hořkosti a malomyslnosti a my klesáme na mysl. „Nejde to, udělali jsme toto a nejde to, udělali jsme tamto a taky to nejde. Podívej, jak tamto náboženství lidi přitahuje, a my nic...“ A toto působí dábel. Musíme se připravit na duchovní boj. To je důležité. Nelze šířit evangelium bez duchovního boje, každodenního boje proti smutku, hořkosti, pesimismu... každodenního boje. Rozsévat není snadné. Hezčí je sklízet. Rozsévat je neskonalé a v tom spočívá každodenní boj křesťanů.

Pavel prohlásil, že pocituje naléhavé nutkání kázat a zakouší duchovní boj: „Byl mi dán do těla osten, posel to satanův,

který denně pociťuji“ (srov. 2 Kor 12,7). Také my máme satanovy ostny, které nás trápí, působí nám těžkosti a často nás odrazují. Připravme se na duchovní boj: evangelizace od nás žádá opravdovou odvahu i k tomuto vnitřnímu boji v našem srdci, abychom v modlitbě a sebezapření, ve snaze následovat Ježíše, ve svátostech, skrze něž se setkáváme s Ježíšem, říkali: Děkuji, děkuji za tvou milost. Chci ji nést druhým. To je však namáhavá práce. Nazývá se to – nenechte se zastrašit – nazývá se to mučednictví. Toto je mučednictví. Bojovat každý den o svědectví. To je mučednictví. Od některých Pán žádá, aby v mučednictví položili život. Existuje však mučednictví každého dne a každé hodiny, svědectví proti zlému duchu, který nechce, abychom šířili evangelium.

V této době, kdy je v mezilidských vztazích otupována darovanost, protože všechno se prodává a kupuje a je těžké najít něco zadarmo, zvěstujeme my, křesťané, Boha, který, aby se stal naším přítelem, nežádá nic jiného než přijetí. Pomyšleme na ty, kdo žijí v beznaději, protože nepotkali nikdy nikoho, kdo by jim projevil pozornost, potěšil je, dal jim pocítit, že jsou cenění a důležití. Můžeme my, učedníci Ukřižovaného, odmítnout jít do míst, kam nechce nikdo ze strachu, že se zkompromituje a bude posuzován druhými a odepřít tak těmto svým bratřím Boží slovo? Zadarmo. Obdrželi jsme tuto milost zadarmo, musíme ji dávat zadarmo. Nemít strach. Nemít strach z lásky, lásky Boha, našeho Otce. Nemít strach přijmout milost Ježíše

Krista, nemít strach z naší svobody, která je dána milostí Ježíše Krista neboli – jak říkal Pavel: „nejste už pod Zákonem, ale pod milostí“. Nemějte strach z milosti, nemějte strach vyjít ze sebe, nemějte strach vyjít ze svých křesťanských společenství, jít a hledat oněch devětadvadesát oveček, které nejsou doma. A jít s nimi navázat dialog, říci jim, co myslíme, jít jim ukázat naši lásku, která je láskou Boží.

Drazí bratři a sestry, nemějme strach. Jděme vpřed a řekněme svým bratřím a sestrám, že jsme pod milostí a že Ježíš nám dává milost, která nic nestojí, jenom se přijímá. Kupředu!

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Kráceno, mezeitulky redakce)*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Kněží a řeholníci zemřelí ve věznicích a táborech nucené práce

Tímto číslem počínajíc překročíme v našem seriálu hranice českých zemí a nadále budeme sledovat osudy mučedníků komunistického režimu střední a východní Evropy. Jako prvního připomeneme blahoslaveného Metoděje Dominika Trčka CSsR.

V seriálu *Mučedníci komunismu* jsme se doposud věnovali kněžím a řeholníkům, kteří zemřeli za komunismu v českých zemích v období 50. a 60. let. Od tohoto čísla budeme sledovat osudy duchovních ze zemí střední a východní Evropy (Slovensko, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Ukrajina, Chorvatsko), kteří se také stali mučedníky komunistického režimu a mnozí z nich už byli blahorečeni. První z nich nám může být zvláště blízký, protože pocházel z českých zemí. Většinu svého života však prožil na Slovensku.

Blahoslavený Metoděj Dominik Trčka CSsR, kněz a mučedník

Dominik Trčka se narodil 6. července 1886 ve Frýdlantu nad Ostravicí jako poslední, sedmé dítě v rodině Tomáše a Františky Trčkových. (Jedna z jeho sester vstoupila k boromejkám a stala

se řeholnicí.) Nejprve navštěvoval obecnou školu ve Frýdlantu nad Ostravicí a po jejím ukončení studoval gymnázium v Místku. Ve školním roce 1902/1903 nastoupil do 6. ročníku gymnázia v juvenátu redemptoristů v Července u Olomouce. Do noviciátu kongregace redemptoristů vstoupil 25. srpna 1903 a absolvoval jej v Bílsku (dnes Bialsko-Biala v Polsku). Sliby složil 25. srpna 1904. Po noviciátu pokračoval ve studiu filosofie a teologie na řádovém učilišti redemptoristů v Obořišti.

Na kněze byl vysvěcen pražským arcibiskupem Lvem kardinálem Skrbenským z Hříště 17. července 1910. 18. července slavil P. Dominik svou primici u sv. Kajetána na Malé Straně a potom se vrátil do Obořiště, aby dokončil poslední ročník teologie. Poté byl poslán do Prahy, kde absolvoval tzv. druhý no-

viciát. Následně působil postupně jako misionář při domech kongregace v letech 1911–1913 v Praze, 1913 na Svaté Hoře, 1913–1914 v Plzni, 1914–1918 na Svaté Hoře. Během první světové války se stal o utečence z Balkánu – Chorvaty, Slovinska, také Rusíny a o vojáky v příbramské nemocnici. Vedl pro ně katecheze a sloužil bohoslužby.

Misionářem východního Slovenska

V roce 1919 byl představenými kongregace vybrán pro službu mezi řeckokatolíky v Haliči, kde právě probíhala polsko-ruská válka. Z pověření svých nadřízených přijal byzantský obřad. (Tehdy ještě neexistoval biritualismus, a tak se přestoupením k byzantské liturgii musel zřeknout římské liturgie). Po krátké praxi ve Lvově začal působit mezi řeckokatolíckými věřícími ve Stani-

slavově. Zde přijal jméno Metoděj. Roku 1921 byl poslán do Stropkova na východní Slovensko. Zde se zasloužil o rekonstrukci stropkovského kláštera, který byl v dezolátním stavu. Stal se zde ministrem kláštera a zástupcem rektora. Plnil farní úkoly, rozvinul široký apoštolát – lidové misie, exercicie pro kněze, řeholnice, i laiky. V roce 1924 se stal představeným stropkovského kláštera. Začátkem 30. let se zasloužil o založení nového kláštera redemptoristů v Michalovcích a stal se jeho představeným. V roce 1934 se vrátil do kláštera ve Stropkově – předcházející náročné úkoly jej velmi vyčerpaly, předčasně zešedivěl. V roce 1935 byl jmenován apoštolským vizitátorem sester basilianek v Prešově a Užhorodu. V roce 1936 se opět stal představeným v klášteře v Michalovcích a byl jím až do roku 1942. Dokončil zde stavbu chrámu Svatého Ducha, pomáhal se založením kláštera sester Služebnic v Michalovcích.

Nepohodlný český farář

V období Slovenského státu prožíval těžkosti – byl stejně jako další spolubratři české národnosti obviněn z pročeské agitace či rusínského fanatismu. Kvůli čtení pastýřského listu vladyky Gojdiče byl dokonce vyšetřován a jeho záležitost byla postoupena soudu v Michalovcích, který však obžalobu zamítl jako bezpředmětnou. Na výzvu biskupa pro duchovní péči o vojáky ve slovenské armádě či misijní působení na Ukrajině reagoval pozitivně a byl ochoten s dalšími spolubratry nastoupit, bylo jim to však státními úřady zakázáno. V době války často vyjížděl vypomáhat do farností s duchovní správou a také se angažoval ve prospěch trpících, např. opatroval křestní listy pro Židy.

V roce 1946 se stal viceprovinciálem nově zřízené slovenské řeckokatolické provincie redemptoristů. V letech 1946–1948 se věnoval především výstavbě nových klášterů ve Stropkově a v Sabinově a podpoře vzdělávání dorostu kongregace.

Destrukce díla a uvěznění

Po komunistickém převratu byl otec Metoděj opakovaně předvoláván úřady, jeho kázání byla sledována, v červnu 1948 udělala policie v klášteře v Michalovcích prohlídku, ale nic závadného

zde nenašla. Jako viceprovinciál prožíval bolestně postupnou likvidaci díla – zrušení juvenátu v Michalovcích, zákaz časopisu *Misionář* a nakonec i zrušení michalovské viceprovincie v roce 1949. Řeckokatoličtí redemptoristé mohli ještě alespoň přejít pod římskokatolickou provincií s centrem v Bratislavě. Otec Trčka sídlil v Sabinově a odsud řídil členy bývalé viceprovincie. Rovněž navštěvoval studenty v Obořišti a v Července. V noci ze 13. na 14. dubna 1950 proběhla tzv. akce K, kdy byla zlikvidována větši-

Blahoslavený Metoděj Dominik Trčka C.Ss.R.
Foto: archiv autora

na mužských klášterů v Československu, mezi nimi i ty redemptoristické. Otec Trčka byl oddělen od spolubratrů a odvezen do internačního střediska v Podolínci. Zde zůstal pouze krátce – byl vyšetřován v Leopoldově a poté poslán do tábora v Báči. Následně byl opět poslán zpět do Podolínce.

8. srpna 1951 byl otec Trčka vzat do vazby a obviněn ze spolupráce s biskupem Gojdičem, z rozšiřování pastýřských listů či posílání zpráv do Říma prostřednictvím představených v Praze. 21. dubna 1952 byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen Státním soudem za velezradu, špionáž a pokus o útěk za hranice na dvanáct let. Byl vězněn v Ilavě, na Mírově a nakonec v Leopoldově. S ohledem na své slabší zdraví během pobytu ve věznicích značně trpěl, tento svůj osud však

nesl statečně. Prodělával oční onemocnění, léčil se s urémií. S potížemi močových cest byl převezen v roce 1953 i do brněnské vězeňské nemocnice sv. Anny. Opakované žádosti o přerušení jeho trestu, s odkazem na vysoký věk a zdravotní stav, zasílané neteří P. Trčky na patřičná místa, byly systematicky zamítány.

Poslán do korekce za zpěv koledy

Osudnými se mu staly Vánoce v roce 1958. Otec Metoděj si zpíval na cele koledu. Při zpívání ho však uslyšel dozorce, který jej obvinil z nedovolené náboženské propagandy. Hned ho nahlásil veliteli stráže a otec Metoděj byl poslán do korekce. Zde spal v zimních měsících v chladu na zemi na betonu. V důsledku těchto nevhodných podmínek dostal zápal plic a vysoké horečky. Přivolaný lékař konstatoval, že je potřebné převést ho do nemocnice, což se nestalo, byl však alespoň přemístěn na samotku s dřevěnou podlahou, kde spal na slamníku. Z korekce se vrátil mezi spoluvězně se zlomeným zdravím, ztratil sílu do života, nepřijímal stravu. Zemřel 23. března 1959 v Leopoldově a byl hned na druhý den po smrti pochován na vězeňském hřbitově. Rodina se v dubnu 1959 neúspěšně pokoušela převést jeho tělesné ostatky do rodného Frýdlantu. Až po obnovení činnosti řeckokatolické církve v roce 1968 mohli redemptoristé požádat o převezení tělesných pozůstatků otce Trčky z leopoldovského vězeňského hřbitova do Michalovců. 16. října 1969 byly jeho ostatky převezeny na hřbitov do Michalovců. Teprve v roce 1990 byl O. Trčka soudně rehabilitován Krajským soudem v Košicích. Církev uznala svědectví jeho víry a koncem dubna 2001 byl uznán za mučedníka. Papež Jan Pavel II. jej společně s řeckokatolickým biskupem Pavlem Petrem Gojdičem 4. listopadu 2001 v Římě prohlásil blahoslaveným.

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 16/2013

Mgr. Vojtěch Vlček,
historik a pedagog,
spolupracuje s Českou
křesťanskou akademií
a Ústavem pro studium
totalitních režimů

KONVERTUJTE, ODEJDETE, NEBO ZEMŘETE

Islamistické ultimátum pro syrské křesťany

K tomu, abyste se stal terčem islamistických skupin v Sýrii, stačí, že jste křesťan. Situace křesťanů nejen v Sýrii, ale na celém Blízkém východě je žalostná.

Syrští křesťané se obávají, že islamistický převrat svrhne současnou vládu. Je dobře zdokumentováno, že během stále trvající občanské války došlo k nárůstu počtu salafisticko-džihádistických skupin působících v Sýrii, jež představují přímou hrozbu pro křesťanskou komunitu.¹ Tyto opoziční síly zastávají militantní islamistickou ideologii, která obsahuje prvky wahhábismu² a salafismu,³ a jejich cíle a záměry jsou ze své podstaty nepřátelské vůči křesťanům. Významný investigativní novinář Nuri Kino se přímo od syrských křesťanských uprchlíků v Libanonu dozvěděl podrobnosti o hrůzách únosů, znásilňování, obtěžování, krádeží a dalších násilných činech ze strany islamistických skupin.

Ti, kdo přežili, říkají: „K tomu, abyste se stal jejich terčem, stačí, že jste křesťan,“⁴ čímž vyvracejí teorii, že násilí a únosy páchané na syrských křesťanech jsou čistě náhodné nebo prováděny z ekonomických důvodů. Jeden člověk otevřeně prohlásil: „My nejsme chudí. Neutíkáme před chudobou..., uprchli jsme ze strachu.“⁵

Islamistické skupiny v Sýrii

V současné době v Sýrii působí několik desítek domácích i zahraničních ozbrojených salafisticko-džihádistických skupin, které otevřeně hájí islamistický program a mají záměr i schopnosti násilně pronásledovat syrské křesťany. Nejvýznamnější skupinou z globálního prostředí sunnitského džihádu je *al-Jabhat al-Nusra lil-Ahl al-Sham min Mujahedin al-Sham fi Sahat al-Jihad* (Fronta na podporu lidu Velké Sýrie mudžáhidy na bojištích džihádu) známá též jako *Jabhat al-Nusra*, kterou v prosinci 2012 vláda Spojených států oficiálně zařadila na seznam teroristických organizací.⁶

9. dubna letošního roku vůdce *Tanzim Qai'at al-Jihad al-fi Bilad Rafidayn* (Džihádistická organizace se základnou v Mezopotámii), známé rovněž jako *irácká al-Káida*, zveřejnil zvukovou nahrávku, v níž oficiálně oznámil sjednocení irácké al-Káidy a Jabhat al-Nusra a jejich úsilí o vytvoření islámského státu v Sýrii a Iráku, čímž se značně zvýšila hrozba pro syrské křesťany.⁷ Další významnou militantní islamistickou skupinou je *al-Jabhat al-Islamiya al-Suriya* (Syrská islámská fronta), velká oz-

Foto: <http://persecutedchurch.info>

brojená koalice, jež se skládá z několika vzájemně propojených bloků a aliancí působících po celé Sýrii.⁸ Dokonce ani relativně méně nekompromisní *al-Jaysh al-Suri al-Hurr* (Svobodná syrská armáda) a *al-Majlis al-Watani al-Suri* (Syrská národní rada) v žádném případě nejsou monolitické subjekty, ale spíše zastřešují několik na sobě nezávislých a konkurenčních ideologických proudů a jejich frakcí, včetně islamismu.

Ospravedlňování agrese

Avšak bez ohledu na násilné či nenásilné prostředky použité k dosažení cílů, které si stanovila islamistická hnutí, je budoucnost pro křesťany bohužel v každém

případě nepříznivá. V rámci islámského státu vybudovaného na právu *šaría* (islámské právo), je židům a křesťanům, považovaným za *ahl al-Kitáb* (lid knihy), poskytován jistý ochranný status tzv. *dhimmi*, ale pouze v případě, že dobrovolně, nebo z donucení platí daň *džizja*.⁹

Na základě islamistického výkladu, který je přísně doslovný a uplatňuje „nauku o odstranění rozporů“, vyhlášenou ve 13. století islámským učencem ibn Tajmíjou,¹⁰ mají pozdější a agresivnější sůry (kapitoly) Koránu přednost před dřívějšími a tolerantnějšími sůry.¹¹ Důsledkem toho salafisté a džihádisté často odkazují na devátou sůru Koránu *at-Tawba* (Pokání), známou též jako *súra al-Bara'a* (Ultimátum), aby ospravedlnili své násilné akce. Uznávaný překlad 29. verše sůry *at-Tawba* zní: *Bojujte proti těm, kdož nevěří v Boha a v den poslední a nezakazují to, co zakázal Bůh a Jeho posel, a kteří neuctívají náboženství pravdy, z těch, kterým se dostalo Písma, dokud nedají poplatek přímo vlastní rukou, jsouce poníženi.*¹²

Nakonec tedy budou syrští křesťané i Židé nuceni trpět pronásledováním ze strany islamistů, dokud nekonvertují k islámu, nepodrobí se právu *šaría* a nezaplátí *džizju* či neemigrují nebo nezemřou.

Vinni spolčením: Syrští křesťané označování za stoupence Asada

Otázka, kdo bude chránit syrské křesťany po pádu Asada, historicky vede mnoho křesťanů k tomu, že ze strachu podporují status quo.¹³ Zpráva Výzkumné služby kongresu ze srpna 2012 přesně zachycuje dilema syrských křesťanů, kteří mají „obavy jak z násilných změn, tak z toho, že jsou považováni za Asadovy stoupence.“¹⁴ Podle zprávy Ústavu pro studium

války ze září 2012 prezident Asad „používá hrozby džihádistů k posílení podpory režimu mezi alavitů a křesťany“.¹⁵

Podobně zpráva amerického ministerstva zahraničí *International Religious Freedom Report for Syria* z roku 2011 hovoří o rostoucím nepřátelství vůči syrským křesťanům, stejně jako o Asadových pokusech využít jejich obavy a proměnit je v politickou podporu při provládních demonstracích v převážně křesťanských čtvrtích. Asad rázně popírá, že by křesťané tyto snahy bojkotovali.¹⁶ V důsledku toho mohou být dokonce i jednotliví křesťané, kteří nikdy neprojevili ani náznak podpory režimu, považováni za Asadovy stoupence, a tudíž se stávají terčem násilné perzekuce ze strany islamistů a dalších opozičních sil, nebo je napadají vládní bezpečnostní síly za to, že režim nepodporují.

„Arabské jaro“ je „zimou křesťanů“

K pronásledování křesťanů dochází nejen v Sýrii, ale v celém regionu. Kongresman Frank Wolf (R-Virginia) soustavně publikuje zprávy dokládající, že křesťané na celém Blízkém východě, zejména v Sýrii, Egyptě a Iráku, trpí pronásledováním mimořádného rozsahu, včetně neustálých násilností, diskriminace, masové emigrace a vnitřního vysídlování – a k tomu všemu až příliš často dochází bez povšimnutí a zmínek v médiích.¹⁷

V naléhavé snaze upozornit na tento problém a podpořit aktivitu zákonodárců kongresman Wolf nedávno odcestoval do tohoto regionu, kde se osobně setkal s křesťanskými uprchlíky z několika arabských zemí, včetně Sýrie, a uvedl:

Foto: <http://weaselzipers.us>

Naivní Západ mylně předpokládá, že protiasadovské opoziční síly jsou automaticky prodemokratické, a křesťané jsou pouze obětí náhodného násilí.

„Často se zdá, že ministerstvo zahraničí je zaujato proti křesťanům. Dlouhá léta odmítalo uznat, že se iráckí křesťané stali terčem, a místo toho tvrdilo, že jsou prostě jen obětí všeobecného násilí.“¹⁸

Totéž lze dnes bohužel říci o syrských křesťanech, neboť naivní Západ

falešně předpokládá, že protiasadovské opoziční síly jsou automaticky prodemokratické, prosekulární a pluralitní, a křesťané jsou pouze obětí náhodného násilí. Nicméně, nedávná zpráva z britského listu *The Guardian* uvádí, že až do nedávné doby stovky tisíc iráckých křesťanů hledaly útočiště v sousedních zemích, jako je Sýrie, ale nyní jsou opět nuceni prchat před nespoutaným náboženským pronásledováním. Zpráva dále konstatuje, že většina křesťanů byla z širšího Blízkého východu vyhnána, a zatímco „arabské jaro“ možná vlilo nový život do žil islamistů v regionu, zcela určitě přineslo smrt křesťanství v místech, jako je Sýrie.¹⁹

Matthew J. Thomas
<http://www.aina.org>
Přeložil Pavel Štíčka

Poznámky

¹ „Evidence of the Influx into Syria of Foreign Jihadist Fighters“, Insights, Jihadist Website Monitoring Group, International Institute for Counter-Terrorism, listopad 2012; <http://www.ict.org.il/LinkClick.aspx?fileticket=55Of1J-rll6Q%3d&tabid=320> (stav z 9. 4. 2013).

² Wahnábismus je oficiálním náboženstvím Království Saúdské Arábie a salafistická forma sunnitského islámu byla založena v 18. stol. Mohammedem Ibn Abd al-Wahhabem – jejím základem je mimořádně přísný a puritánský výklad Koránu

a *hadíthů* (výroků a skutků proroka Mohammeda), které považuje za jediné autoritativní texty.

³ Salafismus je radikální hnutí v rámci sunnitského islámu, které se snaží obnovit islámskou formu vlády ze 7. století a odkazuje na čistý či zlatý věk islámu v době *as-Salaf as-Salih* (ctnostných předků), především proroka Mohammeda a *as-Sahaba* (druhů), mezi které patří *al-Muhajirun* („přesídlenci“ či původní vyznavači islámu, kteří podnikli *hidžru* neboli přesídlení spolu s Mohammedem z Mekky do Mediny), *al-Ansar* („pomocníci“ či medinští vyznavači islámu), a *ar-Rašidun* – „chalífové beroucí se správnou

cestou“, především Abu Bakr, Umar ibn al-Chatáb, Uthmán ibn Affán a Ali ibn Abú Tálib.

⁴ Citováno ze s. 17 v Nuri Kino, „Between the Barbed Wire“, UngdomsInitiativet, 11. 1. 2013; <http://www.betweenbarbedwire.com> (stav z 9. 4. 2013).

⁵ Citováno ze s. 11 tamtéž.

⁶ „Treasury Sanctions Al-Nusra Front Leadership in Syria and Militias Supporting the Assad Regime“, USDT, 11. prosince 2012; <http://www.treasury.gov/press-center/press-releases/pages/tg1797.aspx> (stav z 9. 4. 2013).

⁷ „Al-Qaida Iraq branch announces merger with Syrian militant group“; http://www.washingtonpost.com/world/middle_east/al-qaida-iraq-branch-announces-merger-with-syrias-militant-group-fighting-assad-regime/2013/04/09/1853cfc8-a0f4-11e2-bd52-614156372695_story.html (9. 4. 2013). Kopie původní audionahrávky v arabštině: Aaron Y. Zelin, „al-Furqan Media presents a new audio message from the Islamic State of Iraq's Shaykh Abu Bakr Al-Hussayni al-Qurayshi al-Baghdadi: „Announcement of the Islamic State of Iraq and al-Sham““; <http://jihadology.net/2013/04/09/al-furqan-media-presents-a-new-audio-message-from-the-islamic-state-of-iraqs-shaykh-abu-bakr-al-%E1%B8%A5ussayni-al-qurayshi-al-baghdadi-announcement-of-the-islamic-state-of-iraq-an> (9. 4. 2013).

⁸ Aron Lund, „Syria's Salafi Insurgents: The Rise of The Syrian Islamic Front“; <http://www.ui.se/eng/upl/files/86861.pdf> (9. 4. 2013).

⁹ Viz s. 22 tamtéž.

¹⁰ Ibn Tajmíja byl islámský učenec a teolog z 13. stol. z hanbalovské právní školy, která se nejvíce proslavila *fatvou* (náboženský edikt), jež prohlašuje, že je dovoleno vést ozbrojený džihád

proti Mongolům, kteří roku 1258 vyplenili Bagdád, hlavní město abbasidského chalífátu, neboť žili ve stavu *džahilíja* (nevědomost) a předislámského pohanství. Tato fatva byla kontroverzní, protože původně bylo zakázáno obrátit se násilně proti chalífátu, jelikož takový postup může způsobit *fitnu* (rozvrat). Islamisté využívají tuto fatvu a její historický kontext k tomu, aby ospravedlnili svou extremistickou ideologii, mohli vyhlásit *takfír* (prohlášení o tom, že muslim odpadl od víry) a označovali současné muslimské režimy za neislámské a nacházející se ve stavu *džahilíja*.

¹¹ Viz s. 76 v Bale, „Islamism and Totalitarianism“.

¹² Viz překlad 29. verše 9. kapitoly Koránu od Yusufa Aliho; <http://quran.com/9/29> (10. 4. 2013).

¹³ Viz s. 4 v Michael Singh, „Syria's Humanitarian Crisis“, Testimony before the Senate Foreign Relations Committee on Near Eastern and South and Central Asian Affairs; http://www.washingtoninstitute.org/uploads/Documents/testimony/SinghTestimony_20130319.pdf (9. 4. 2013).

¹⁴ Citace převzata ze s. 2 v Jeremy M. Sharp et al., „Armed Conflict in Syria: U.S. and International Response“, 21. 8. 2012; <http://www.fas.org/sgp/crs/mideast/RL33487.pdf> (9. 4. 2013).

¹⁵ Citace převzata ze s. 38 v Elizabeth O'Bagy, „Jihad in Syria“, 6. 9. 2012; <http://www.understandingwar.org/sites/default/files/Jihad-In-Syria-17SEPT.pdf> (9. 4. 2013).

¹⁶ Viz s. 7 v „Syria: International Religious Freedom Report for 2011“; <http://www.state.gov/documents/organization/193119.pdf> (10. 4. 2013).

¹⁷ „Wolf Calls on Religious Leaders in West to Speak Out on Behalf of Persecuted Church Globally“; <http://wolf.house.gov/index.cfm?sectionid=34&itemid=2108> (10. 4. 2013). „Wolf Issues Report Following Trip to Middle East“; <http://wolf.house.gov/press-releases/wolf-issues-report-following-trip-to-middle-east> (10. 4. 2013).

¹⁸ Citace ze s. 14 v „First the Saturday People, then the Sunday People: Report on a trip to Lebanon and Egypt“; http://wolf.house.gov/uploads/lebanon_egypt_tripreport2.pdf (10. 4. 2013).

¹⁹ Rupert Shortt, „In the Middle East, the Arab spring has given way to a Christian winter“; <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/belief/2013/jan/02/middle-east-arab-spring-christian-winter> (10. 4. 2013); Sam Dagher, „An ‚Arab Winter‘ Chills Christians“; <http://online.wsj.com/article/SB10001424052970203710704577053221510203422.html> (10. 4. 2013).

Večery u kapucínů

**34. benefice v prostorách kapucínského kláštera
v Praze na Hradčanech (Loretánské nám. 6a)**

Hudba Věku melancholie

Instrumentální polyfonie italské a anglické renesance

středa 4. září 2013 v 19 hodin

Musica malinconica

Svým dobrovolným příspěvkem podpoříte poradnu Aqua Vitae nabízející bezplatné poradenství ženám bez rozdílu věku, stavu či sociálního statutu, které se ocitly v tíživé životní situaci spojené zejména s těhotenstvím, porodem a péčí o právě narozené dítě (<http://linkapomoci.cz>).

www.veceryukapucinu.cz

Katolický týdeník LISTY PRAHY PRAŽSKÝ deník

BŮH NENÍ SPREJ, ALE TROJÍ NĚKDO

V jakého Boha vlastně věříme?

Bůh není něco neurčitého, ale je trojí osobní Někdo: Otec, Syn a Duch Svatý. Od křtu se nám spolu s milostí dává on sám a přebývá v nás jako ve svém chrámě. Tuto vznešenou skutečnost, kterou nahlížíme skrze víru, máme stále hlouběji prožívat a jednou dospět k jejímu plnému poznání v nebi.

„Bůh není sprej.“ V tomto smyslu se před nějakou dobou vyjádřil Svatý otec František. Při jedné ze svých obvyklých raních mší svatých v kapli Domu sv. Marty, kde bydlí, totiž přímo řekl: „Ale v jakého Boha věříš? V jakéhosi «boha obecně rozšířeného», «boha na způsob spreje», který je tak trochu všude, ale není známo, čím přesně je. My věříme v Boha, který je Otcem i Synem i Duchem Svatým. Věříme v Osoby a když mluvíme s Bohem, mluvíme s Osobami: buď s Otcem nebo Synem nebo Duchem Svatým. A to je víra.“¹

Bůh opravdu není sprej, není jen jakési fluidum, jakési světlo, jakási síla, jen „něco“ nad námi: Bůh není něco, ale Někdo, Bůh je osobní. V této souvislosti si vzpomínám na rozhovor s jednou paní při jízdě dálkovým autobusem: Rozhovor se stočil na náboženské téma. Paní byla ještě ochotna připustit, že je zde určitá síla, která vše řídí. Velmi se však zarazila, když jsem řekl, že tato vševládná síla je osobní.

Bůh tedy není něco, ale Někdo, je osobní. Jak to na základě víry Církve připomínal také papež František, Bůh jakožto osobní není jednoosobní, nýbrž trojosobní, trojí Někdo: Otec, Syn a Duch Svatý.

Tajemství jediného Božího života dávaného a přijímaného

Bůh je tudíž nejprve Otec: Bůh zná zcela dokonale sám sebe a od věčnosti – dříve než začalo zářit stvořené světlo – vyslovuje sám sebe ve Slově. Vzpomeňme na počátek evangelia svatého Jana: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh“ (1,1). Bůh tedy zná sám sebe a vyslovuje sám sebe ve Slově, neboli, ře-

Abrahám se klaní Nejsvětější Trojici, Monreale (12. stol.)
Foto: Wikimedia Commons

Tajemství Nejsvětější Trojice je tajemství jediného Božího života proudícího od Otce k Synovi a od Otce a Syna k Duchu Svatému; tajemství jediného Božího života dávaného a přijímaného.

čeno totéž jiným způsobem, plodí svého Syna, druhou božskou osobu, které dává všechn svůj božský život (a ne jenom jeho půlku), všechny své božské dokonalosti. Všechno, co má Syn, má tak od Otce. „Všechno, co má Otec, je moje,“ říká Pán Ježíš při Poslední večeři (Jan 16,15).

Když Otec vidí svého Syna, svůj nedokonalejší Obraz, miluje ho nekonečnou láskou. Stejně, když Syn vidí Otce, svou slávu, svou krásu, oplácí Otcí jeho lásku svou nekonečnou láskou. A z této vzájemné lásky Otce a Syna vychází třetí božská osoba, Duch Svatý. Duch Sva-

tý je tudíž zosobněná, věčná láska Otce a Syna, kteří mu dávají všechn svůj božský život, všechny své božské dokonalosti. Všechno, co má Duch Svatý, má od Otce a Syna.

Vidíme tedy, že tajemství Nejsvětější Trojice je tajemství jediného Božího života proudícího od Otce k Synovi a od Otce a Syna k Duchu Svatému; tajemství jediného Božího života dávaného a přijímaného, kdy Otec nepřijímá jediný Boží život od nikoho, Syn jej přijímá od Otce a Duch Svatý od Otce a Syna.

Jsme chrámy Nejsvětější Trojice

Tajemství Nejsvětější Trojice, jehož závěs jsme se nyní pokusili trochu poodhrnout, se týká každého z nás. Vždyť již od křtu svatého jsme každý chrámem Nejsvětější Trojice. Známy verš z listu Římanům praví: „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (5,5). Byl nám tedy do srdce dán Duch Svatý, třetí božská osoba, „Dar“. Je-li nám dán Duch Svatý, přicházejí zároveň s ním i jeho Dárci, kteří ho vydechují: Otec a Syn, první a druhá božská osoba. Pán Ježíš to ostatně o Otcí a sobě říká výslovně ve své řeči při Poslední večeři: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek“ (Jan 14,23).

Vidíme tak, že Bůh – Otec, Syn a Duch Svatý – je při svém obdarování opravdu božsky velkodušný: při křtu svatém nám nedává pouze svou milost, tj. účast na Božím životě, účast na Boží přirozenosti (srov. 2 Petr 1,4), která z nás, lidí, činí Boží děti, ale s milostí nám nedává nic jiného a nic menšího než sám sebe. Jak tu nepřipomenout slova světi-

Katedrála Nejsvětější Trojice, Segešvár, Rumunsko (1934–1937). Foto: Wikimedia Commons, Pudelek (Marcin Szala), (CC BY-SA 3.0)

ce, která hluboce pronikla do tajemství přebývání Nejsvětější Trojice v nás, karmelitánky blahoslavené Alžběty od Nejsvětější Trojice (1880–1906),² slova z dopisu její sestře, když od ní dostala zprávu o narození a křtu své první neteře: „*Pohléd na tento malý chrám Nejsvětější Trojice ve mně vzbuzuje úctu [...]. Kdybych stála před ní, padla bych na kolena a klaněla bych se tomu, kdo v ní přebývá.*“³

Od křtu jsme tedy chrámy celé Nejsvětější Trojice. My nejprve vnímáme své tělo. Uvědomujeme si ovšem, že toto naše tělo nežije samo od sebe, ale je formováno duší, je ožiováno naší duší, tj. duchovním, neviditelným principem našeho života. Avšak ani tato naše duše nežije sama od sebe, nýbrž je přímo vdechnuta Bohem a je Bohem stále oživována. Bůh je tak podle výrazu svatého Augustina „*duší naší duše*“. A když je tato duše při křtu svatém omilostněna, Bůh v ní není pouze přítomen, ale začne v ní přímo přebývat.

Prožívání a ochrana tajemství Nejsvětější Trojice v nás

Přebývání Nejsvětější Trojice v naší duši jako v chrámě je samozřejmě skutečností, kterou zde na zemi nahlížíme ve světých temnotách víry: platí zde definování víry v listu Židům jako „*přesvědčení*

o věcech, které nevidíme“ (11,1). Na druhé straně nechyběli světcí, jako byla např. jmenovaná blahoslavená Alžběta od Nejsvětější Trojice, kteří tuto vznesenou skutečnost prožívali zkušenostně, mysticky, a jednou, dá-li Pán, ji uvidíme v plném světle v nebi.

Uvědom si, křestane, svou důstojnost. Svátostí křtu ses stal chrámem Nejsvětější Trojice. Nedopusť, aby tak vznesený host pro tvé špatné skutky od tebe odešel.

Přestože nejsme mystiky – alespoň většina z nás – a nejsme doposud nebešťany, máme se snažit o stále hlubší vědomí a prožívání tajemství přebývání Nejsvětější Trojice v nás. Jak jsou pro nás důležité – zvláště pro ty z nás, kdo jsme více v kontaktu s jinými lidmi a ve službě jim – ony chvíle, jakési svatyně během dne, kdy jsme sami s Bohem! V těchto chvílích – ale i v jiných chvílích během dne – nám může velmi pomoci myšlenka: „Bůh je zde. Bůh, Otec, Syn a Duch Svatý, žije ve mně, přebývá ve mně.“ Potom i prostý kříž: „*Ve jménu Otce i Syna*

i Ducha Svatého“, potom i prostá modlitba: „*Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému*“, potom i jiné modlitby říkáme více hlouběji, a ne jen mechanicky.

Jak už bylo naznačeno, přebývání Nejsvětější Trojice v nás je spojeno s milostí. Chraňme proto tento poklad před těžkým hříchem, který jediný nás o něj může připravít, a snažme se v milosti růst, zvláště skrze svaté přijímání. Tak nás k tomu také vyzývá svatý Lev Veliký, opravdu „veliký“ papež a učitel Církve, ve své známém vánočním kázání: „*Uvědom si, křestane, svou důstojnost. Stal ses spoluúčastným na božské přirozenosti, nevracej se tedy hanebným chováním do starého ponížení. [...] Svátostí křtu ses stal chrámem Ducha Svatého. Nedopusť, aby tak vznesený host pro tvé špatné skutky od tebe odešel a aby tě ďábel znovu uvrhl do svého otroctví; neboť výkupným za tebe je Kristova krev.*“⁴

fr. Štěpán Maria M. Filip OP

Poznámky

¹ Při mši svaté 18. 4. 2013. Srov.: <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18147> [cit. 19. 4. 2013].

² Byla blahověčena papežem Janem Pavlem II. dne 25. 11. 1984. Zřejmě jejím nejdůležitějším životopisem je kniha Conrada DE MEESTER: *Élisabeth de la Trinité: Biographie*. Paris: Presses de la Renaissance, 2006. V našem prostředí byl velkým ctitelem bl. Alžběty, a to ještě před jejím blahověčením, P. Reginald DACÍK OP: srov. jeho dílko *Sestra Alžběta od Nejsvětější Trojice*. In: *Vítězové*, 1 (1934), sv. 6. V poslední době byla u nás také vydána monografie Antonia Maria SICARIHO: *Alžběta od Trojice*. Přel. Jan Poříz. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011.

³ Dopis sestře Markétě. Cit. in: Francisco FERNÁNDEZ-CARVAJAL: *Rozmluvy s Bohem: Rozjímání na každý den církevního roku*. Svazek 6: *Slavnosti a svátky (leden–červen)*. Přel. Petr Koutný. Praha: Paulínky, 2011, s. 304.

⁴ *Sermo 1 in Nativitate Domini*, 3: PL 54, sl. 192–193. Srov. slavnost Narození Páně: modlitba se čtením: druhé čtení. In: *Denní modlitba Církve: Lektionář pro modlitbu se čtením 1: Doba adventní a vánoční*. Praha: Česká liturgická komise, 1988, s. 111–112.

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria M. Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP a na Angeliku v Římě

ZÁLUDNÁ TOTALITNÍ TECHNIKA MULTIKULTURALISTŮ

Jedním z důvodů nezaslouženého úspěchu myšlenkových šablon multikulturalismu je oblíbené obviňování oponentů z rasismu.

Obviňování oponentů z rasismu je v užití protagonistů i aktivistů ideologie multikulti jednak farizejské, neboť oponentům vytýká mravní defekt, jímž je samo nesení, a krom toho je i hanebné, protože vykazuje rysy sofistické zlovolnosti.

Kladivo na oponenty

K prvnímu. Nelze přehlédnout, že vyznačací multikulturalismu neskrývají zášť a hluboké opovržení těmi, kdo zpochybňují jejich úžasně humánní recepty, potažmo jejich nemalé mravní sebevědomí. Musejí je proto umlčet, musejí je mravně deklasovat. K tomu právě slouží obviňování z rasismu. Ten je totiž evidentně nemravný a úzce souvisí s domněle bohulibými aktivitami multikulturalistů; vždyť s ním tak angažovaně zápasí. Aby však obvinění z rasismu splnilo účel, musí být samo o sobě razantní, omračující. Rasismus je proto rétoricky nadsazen jako do nebe volající hřích, nad nějž většího není. Je hodnocen jako neslychané kacírství, jako bezmála trockistická úchylnka.

Takovým zesílením negativní mravní konotace rasismu startuje hon na „rasisty“. Obvinění z rasismu se stává kladivem na oponenty té jediné správné, dobou posvěcené ideologie. Návist k určité množině (nekonformních) občanů je tu nepokrytá; projevuje se např. tendencí ke kriminalizaci oponentů. Přitom je ospravedlňována svatým bojem proti návisti k určité (jakékoli?) množině občanů. Aby byl paradox opravdu evidentní, dopřávají si světloňosi pokroku potěšení vyhlášením, že „Každý běloch je vědomě či nevědomky rasista“. Jak osvobozující! Jak rasistické!

Někdo ale namítne, že oškřiv si zločinné jednání a smýšlení je přece správné. A rasismus je nepochybně myšlenkově zvrhlý; vede ke zločinům. Jaképak tedy pokrytectví?

Kdo je rasista?

Tady už přecházíme k druhému bodu. Musí být každý, kdo nepřistupuje na neomalená pravidla politické korektnosti multikulturalistů, ihned rasistou? Podle toho, jak pohotově bývá jako takový nálepkován, bychom mohli soudit, že ano. Jenže za tímto zdáním se skrývá ona zlovolná sofistika.

Ptejme se nejprve, proč je rasismus mravně vadný. Protože nespravedlivě atakuje jedince určité rasy už kvůli jejich rase. Zavrženíhodným rasistou je tedy každý, kdo kritizuje, odmítá či napadá

Obviňování z rasismu nabylo na Západě rozměrů intelektuálního teroru. Omezuje práva i svobody občanů a pod zdáním ušlechtilosti páchá nespravedlnost ve velkém.

člena určité rasy jen pro jeho rasovou příslušnost. Tuto definici však multikulturalisté vtipně (sofisticky) posouvají a rozšiřují takto: Každý, kdo kritizuje jedince určité rasy, je rasista. Původní etické hodnocení (nemravnosti) rasismu je přitom pochopitelně zachováno – přechází i do takto upravené definice. Tímto trikem získávají snadnou možnost identifikovat oponenty multikulturalismu jako rasisty.

V praxi to vypadá tak, že když hájíte právo na svobodnou kritiku typického špatného chování některých členů privilegiovaných menšin, jste okamžitě označen za rasistu. To je ovšem nespravedlivé zjednodušení, neboť oprávněně kritizovatelné jednání, které spoluobčany evidentně ob-

těžuje a ohrožuje, bývá pro určitou část dané menšiny typické. Vyplývá totiž z jejich příslušnosti k této menšině na základě nějaké v ní rozšířené patologie mravního vědomí; např. fanatismus islamistů či zdání nevinosti okrádání u cikánů.

Tím není řečeno, že už sama příslušnost k dané menšině implikuje kritizované zlo, takže by každý její člen nutně toto zlo páchal. Stává se však, že tato příslušnost je nikoli o sobě, ale v určitém praktickém vztahu či aspektu důvodem kritizované špatnosti; např. rozšířené vědomí (nikoli všech) členů určitých menšin, že druzí mají povinnost se o ně postarat. S těmito skupinovými mravními defekty v rámci nějaké menšiny byla učiněna nepopíratelná zkušenost. Proto je zcela přirozené, když se lidé podle ní zařizují a nákazu kriticky hodnotí jako nákazu.

Podsouvání špatných motivů

Kdo tedy odmítá (protipřirozené) recepty multikulturalistů, jako jsou pozitivní diskriminace či nekritizovatelnost členů jisté podmnožiny určitých menšin, není proto ihned rasistou. Může naopak odmítat rasismus inteligentněji, aniž by přitom upadal do opačného extrému a pěstoval s multikulturalisty rasismus naruby. Návist multikulturalistů k oponentům proto není (oprávněnou?) návistí ke zločincům; je pokrytecká. Zdání její oprávněnosti si multikulturalisté usnadňují zmíněnou sofistikou, kterou lze vyjádřit pseudosylogismem: Rasista kritizuje členy určitých menšin; vy je také kritizujete; jste tedy rasisty.

Lze ovšem pochopit, že pro mnohé zapálené nápravce světa je svaté nadšení víc než logika. Pak je jen v logice jejich horoucích vášní, když svou argumentaci vylepšují permanentním podsouváním špatných motivů. Nejste-li totiž náho-

Pokračování na str. 15 dole

SESTOUPIL DO PEKEL A VSTAL Z MRTVÝCH

Apoštolské vyznání víry v témž článku vyznává Kristovo sestoupení do pekel i jeho zmrtvýchvstání třetího dne, protože při své Veliké noci dal vytrysknout životu z hlubin smrti: vrátil se z říše zemřelých a jasně zazářil lidskému rodu, žije a kraluje na věky věků. (srov. KKC 631)

Ve chvíli Kristovy smrti bylo dokonáno vykopení. Už nebylo nic, co by se dalo přidat. Kristova duše se odloučila od jeho těla. Jeho božství zůstalo jak s tělem na kříži a pak v hrobě, tak s duší, která sestoupila do pekel. Ne do pekla zlých duchů a zatracených, ale do pekla – podsvětí, kde duše spravedlivých očekávaly vykopení.

„Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným.“ (1 Petr 3,18–19)

Zde se ukázal všem svatým v podsvětí, aby viděli svou spásu. A těm, kteří ho se zvláštní láskou očekávali a po něm toužili, dal dar vzkříšení těla před oním obecným vzkříšením na konci časů. Tito při jeho vzkříšení vyšli ze svých hrobů a vešli do Jeruzaléma, kde je mnozí viděli a pak byli vzati do nebe i se svým vzkříšeným tělem.

Třetího dne opět spojil svou božskou mocí svou duši se svým tělem položeným v hrobě. Svou mocí vstal z mrtvých. Jeho lidství bylo vzkříšeno mocí jeho božství.

Po svém zmrtvýchvstání se mnohým ukázal. Jistě své Matce, která jako snad jediná uchovala víru v jeho zmrtvýchvstání v onen den sobotní; Maří Magdaléně a ženám v neděli ráno; apoštolům ve večeřadle, učedníkům emauzským a mnoha dalším.

Kristovo zmrtvýchvstání je ústředním bodem naší víry – jak říká svatý Pavel: „Nevstal-li Kristus z mrtvých, marná je vaše víra... pak jsme nejubožejší ze všech lidí.“ (srov. 1 Kor 15,14.19)

Všichni apoštolové a mnozí další až dodnes pro tuto víru trpěli a položili za ni život.

Svým zmrtvýchvstáním vyplnil Kristus dávná proroctví i svůj vlastní příslib – „Nezanecháš v podsvětí mou duši, nedopustíš, aby měl tvůj věrný v temnou

říši mrtvých pohlížet.“ (Žl 15,10) „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím! ... to řekl o chrámu svého těla.“ (Jan 2,19.21)

Tímto zázrakem dokázal své božství a pravost svého učení a ukázal nám, že i nás chce jednou vzkřísit z mrtvých k věčnému životu ve své slávě v nebi. Ukázal nám také, jaké oslavení se bude vztahovat i na naše vzkříšené tělo, které mu bude ve svém oslavení podobné, kdy bude zářící, pronikající, pohyblivé a neschopné utrpení.

„Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.“ (1 Kor 15,22)

fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Radek Tichý: Liturgie evangeliáře

Autor probírá jednotlivé liturgické prvky doprovázející hlásání evangelia v římské mši (zpěv aleluja, žehnání kadidla, žehnání jáhnovi atd. až po žehnání evangeliářem a uložení knihy evangelií). U každého momentu ukazuje jeho původ, historický vývoj, pokoncilní obnovu a především význam, který předkládají současné liturgické knihy. Celá liturgie evangeliáře svědčí o tom, že čtení evangelia ve mši znamená slavení konkrétní události naší spásy – Krista přítomného ve svém slově uprostřed svého lidu.

„Autor se snaží interpretovat rity ve světle události spásy, uvádět do smyslu znamenání přítomných v ritech a představit nám liturgické slavení v jeho sepětí s životem křesťana. Na textu je patrné přesvědčení, které oživuje autorovu kněžskou duši: Liturgická formace není pouze úkolem, který předchází posvátné dění. Je to také zkušenost, která se získává při samotné liturgii, pokud je dobře slavena.“ (z předmluvy Mons. Guida Mariniho)

Brož., 108 str., 125 Kč

Jak to vidí Michaela Freiová

Maďari doplnili ústavu

Dodatek maďarské ústavy definuje manželství jako spojení muže a ženy založené na jejich dobrovolném souhlasu. Sňatek a vztah mezi rodiči a dětmi jsou hodnoceny jako základ pro přežití národa, a proto hodné ochrany státu.

Evropský parlament jeví nespokojenost s novou maďarskou ústavou. Je to první ústava svobodného maďarského státu od roku 1949, kdy byla přijata ústava koncipovaná podle sovětského vzoru. Strana Fidesz, která drtivě vyhrála volby v roce 2010, využila své ústavní většiny a postavila novou konstituci na základech přirozeného práva opírajícího se o historickou tradici.

Ústava byla přijata před dvěma lety a letos na jaře se Orbánova vláda rozhodla doplnit ji ústavním dodatkem.

V dodatku čteme: „Stav manželský je spojením muže a ženy, založeným na jejich dobrovolném souhlasu. Sňatek

a vztah mezi rodiči a dětmi jsou základem pro přežití národa a jako takové jsou Maďarskem chráněny.“

Ústava dále vyhláší odluku církví od státu a jejich autonomii. Rozšiřuje sféru zodpovědnosti ústavního soudu a dovoluje zahájit dodatečné přezkoumání. Snížením nejvyššího možného věku ústavních soudců se vláda zbavila jejich starší generace a nahradila je novými tvářemi. Nad tímto opatřením povytahují obočí nejen levičáci, ale i pravicoví kritici – podíváme-li se však na nejnovější přírůstky našeho ústavního soudu, nemůžeme necítit určité pochopení.

„Právo na svobodu slova nesmí být uplatňováno se záměrem porušení důstojnosti národního, etnického, rasového a náboženského společenství,“ říká se dále v dodatku. Roman Joch to považuje za „zásadně špatné“, jiní ale poukazují na to, že hanobení rasy či národa je trestné ve většině evropských zemí.

Podle záběrů z jednání Evropského parlamentu vzbudil i tento dodatek bouřlivé reakce, zvláště jeho definice manželství. Díky za ni!

*Michaela Freiová
publicistka a překladatelka*

Dokončení ze str. 13

dou při prvním kontaktu zrovna vstřícní k některému členu privilegované menšiny, okamžitě vás aktivisté okřiknou jako rasisty. Multikulturní agenti vždy jasně vědí, že jste k dotčenému rezervováni kvůli jeho rase. Nemohou připustit, že by to mohlo být i z jiného důvodu: třeba na základě před-ideologické špatné zkušenosti, kterou s mnohými členy téhož původu máte, a podle níž se orientujete.

Obviňování z rasismu nabylo na Západě rozměrů intelektuálního teroru. Lidé se zdravým, ideologicky nezmasírovaným rozumem přistupují ze strachu před citelnými postihy na přikázanou tabuizaci jak veřejné pochybnosti o multikulti receptech, tak i veřejného vyjadřování nežádoucích pravd, které jsou bez ideologických brýlí o sobě evidentní. Samolibost a sebeúchvat pokryteckých zachránců světa před rasismem tedy vyvolává nenávist k oprávněným oponentům. Omezuje jejich práva i svobody a páchá tak pod zdáním ušlechtilosti nesprave-

dnost ve velkém; typický to produkt od etiky emancipovaných ideologií.

Jestliže se tedy v souvislosti s multikulturalismem mluví o pseudohumanismu, pak to rozhodně není laciná nálepka. Podobně dává smysl, když se o multikulturalistech řekne, že páchají dobro. Prosazují dobro „utlačovaných“ hlava nehlava, takže přitom klidně utlačují jiné, když je degradují na pasivní objekty a prostředky uskutečňování svých spásonosných projektů.

Je smutným paradoxem, že se tak mnozí dnešní intelektuálové uchylují k totalitním praktikám, proti nimž dříve v jiném nasvícení bojovali. Nechali se opít neomarxistickým rohlíkem, stejně jako se jejich předchůdci nechali tak snadno zmást nelidským marxismem. To už je ale problém tragických důsledků filosofické (nedo)vzdělanosti.

*Jiří Fuchs
www.distance.cz
(Mezitolky redakce)*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

Státní ústav pro kontrolu léčiv **zaregistroval potratové přípravky** s účinnými látkami mifepriston a misoprostol. Učinil tak navzdory četným protestům laické i odborné veřejnosti. Petici proti registraci potratové tablety podepsalo přes 70 tisíc lidí. Přípravky způsobují potrat dítěte do 49., resp. do 63. dne těhotenství. Mnozí z vás jste se aktivně na protestu podíleli a váš hlas byl ignorován. Je tristní, že k zavedení potratové tablety došlo za ministra z TOP 09. Bylo těžké ustát tlak na zavedení smrtícího koktejlu známého také pod označením RU-486, když jsme spolu s Chorvatskem byly jedinými dvěma zeměmi v Evropě, kde tento „výdobytek“ doby – pohrdající ani ne 70 let od konce hrůz druhé světové války člověkem a lidským životem vůbec – na trhu „chyběl“. Od pondělí 1. července je Chorvatsko členem EU...

Začala doba prázdnin a dovolených! **Kéž bychom získaný čas uměli správně využít.** Měli bychom se zcela plánovaně zastavit nad tím, zda v běžném rytmu dáváme Pánu Bohu ten nejlepší čas, který máme, a zda mu ho dáváme dost. Zda je opravdu páteří každého našeho dne modlitba a třeba i mše svatá a smyslem všech našich skutků a myšlenek Bůh a jeho vůle s námi, našimi nejbližšími... Je to dobrý čas a jestliže ho promarníme, bude to naše vina. Pán na nás čeká stále a je vždy připraven pro důvěrný rozhovor. Tak do toho!

Stojí však také za to ohlédnout se za školním rokem. Pro server *Aktuálně.cz* ho zhodnotil již 50 let působící středoškolský pedagog pan Novák z Rychnova nad Kněžnou: „**Z dvaceti žáků ve třídě jsou obvykle dva až tři, kteří mají zájem, zbytek se zřejmě v budově schovává před dětmi,**“ říká zkušený matador. „Zrovna tak se výrazně změnil vztah rodičů ke svým mi-

Koláž: mimi

láčkům a ke škole. Spolupráce při vzdělání a výchově je skoro nulová. Fajn jsou obvykle rodiče těch dvou až tří, kteří se chtějí vzdělávat. Většina je ale ke svým miláčkům velmi nekritická a viní z neúspěchu školu.“ Máte, milí čtenáři, podobnou zkušenost?

Nizozemci propagují eutanazii mladým lidem jako aktuálně moderní životní styl. Je jasné, že když se Holandsko stalo v roce 2002 zavedením eutanazie vlajkovou zemí v tomto „oboru“, lze očekávat „pokrok“. Jde to stále rychleji. *Nachtvliinder (Noční motýl)*

je dokument, který 24. června vysílala televize Nederland 2. Vidělo ho téměř 700 tisíc diváků. Dokument v přímém přenosu ukazuje eutanazii, kterou si vybrala mladá dívka Priscilla Brouwer. Krátce po šestnáctých narozeninách jí byla diagnostikována ve filmu neupřesněná vážná nemoc, na jejíž následky zemřela její matka. Priscilla zvolila eutanazii, ačkoli nemoc neměla žádné projevy, natož aby šlo o terminální stadium; naopak mohla ještě celou řadu let žít stejně jako její vrstevníci. Radek Velička na svém blogu film detailně popisuje: „Diváci vidí, jak Priscilla a její nejlepší přítelkyně navštíví rodinného lékaře, aby požádala o eutanazii, jak ruku v ruce kráčejí po pláži, jak jí její sestra nanáší make-up. To vše předtím, než se jdou bavit na párty v nočním klubu, kde se loučí se svými přáteli. Priscilla si má večer před smrtí pořádně užít, a tak popíjí, zpívá, tančí, s každým se objímá. **Nosná myšlenka filmu v této části je mít co nejvíce potěšení, co nejvíce požitku, jak je jen možné v posledních momentech života: ‚Zítřka bude pláč, ale dnes pijme a oslavujme!‘** Na konci filmu Priscilla umírá po injekci smrtícího koktejlu. ‚Mladí lidé mají právo být informováni o svých možnostech.‘ I takovým slovníkem je dnes možné vraždit vlastní národ. Nizozemská asociace pro dobrovolný konec života (DAVE) uvedla, že tento dokument je didaktickou pomůckou...“

-zd-

14. 7. Ne 15. neděle v mezidobí

Dt 30,10–14, Žl 69, Kol 1,15–20, Lk 10,25–37

15. 7. Po Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve

Ex 1,8–14,22, Žl 124, Mt 10,34–11,1

16. 7. Út Panna Maria Karmelská

Ex 2,1–15a, Žl 69, Mt 11,20–24

17. 7. St bl. Česlav a sv. Hyacint, kněží OP

Ex 3,1–6,9–12, Žl 103, Mt 11,25–27

18. 7. Čt sv. Emilián, mučedník

Ex 3,13–20, Žl 105, Mt 11,28–30

19. 7. Pá sv. Makrina, panna

Ex 11,10–12,14 Žl 116B, Mt 12,1–8

20. 7. So sv. Apolinář, biskup a mučedník

Ex 12,37–42, Žl 136, Mt 12,14–21

21. 7. Ne 16. neděle v mezidobí

Gn 18,1–10a, Žl 15, Kol 1,24–28, Lk 10,38–42

22. 7. Po Památka sv. Marie Magdalény

Pís 3,1–4a (2 Kor 5,14–17), Žl 63, Jan 20,1,11–18

23. 7. Út Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy

Gal 2,19–20, Žl 34, Jan 15,1–8

24. 7. St sv. Šarbel Makhluť, kněz

Ex 16,1–5,9–15, Žl 78, Mt 13,1–9

25. 7. Čt Svátek sv. Jakuba, apoštola

2 Kor 4,7–15, Žl 126, Mt 20,20–28

26. 7. Pá Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie

Ex 20,1–17, Žl 19, Mt 13,18–23

27. 7. So sv. Gorazd a druhové, mučedníci

Ex 24,3–8, Žl 50, Mt 13,24–30

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevýžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

